

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Warszawa, 13 lutego 2026 r.
Znak sprawy: DEJ.jn.058.1.2026

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: odpowiedzi na Interpelację poselską nr 14779

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z interpelacją Pań Posłanków Iwony Marii Kozłowskiej i Anny Wojciechowskiej nr 14779 ws. wprowadzenia jednoznacznego i czytelnego oznaczenia kraju pochodzenia produktów rolno-spożywczych w miejscu ich sprzedaży, przekazuję poniższą odpowiedź na podniesione przez Panie Posłanki kwestie, przedłożone w postawionych w interpelacji następujących pytaniach:

1. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi planuje podjęcie działań legislacyjnych lub organizacyjnych zmierzających do wprowadzenia obowiązku wyraźnego i jednoznacznego oznaczania kraju pochodzenia produktów rolno-spożywczych bezpośrednio w miejscu ich sprzedaży, w sposób czytelny dla konsumenta?
2. Czy rozważane jest wprowadzenie jednolitego, graficznie wyróżnionego systemu oznaczeń, umożliwiającego natychmiastowe rozróżnienie produktów polskich od importowanych?
3. W jaki sposób Ministerstwo zamierza chronić interesy polskich rolników i producentów żywności w kontekście wejścia w życie umowy UE–Mercosur, w szczególności w zakresie transparentności informacji o pochodzeniu produktów?
4. Czy prowadzone są lub planowane są konsultacje z organizacjami rolniczymi oraz konsumentkami w celu wypracowania skutecznych rozwiązań w tym zakresie?

1. Wymagania w zakresie wyraźnego, czytelnego i jednoznacznego oznaczania kraju pochodzenia artykułów rolno-spożywczych w miejscu ich sprzedaży

Dla większości nieprzetworzonych produktów spożywczych prawo unijne wprowadziło wymóg podawania kraju pochodzenia obowiązujący jednakowo we wszystkich państwach UE. Obowiązkowe podawanie kraju pochodzenia wymagane jest na podstawie szczegółowych przepisów unijnych dla:

- świeżych owoców i warzyw;
- wołowiny i cielęciny (konieczność podawania kraju: urodzenia, chowu, uboju i rozbioru);
- surowego, opakowanego mięsa ze świń, kóz, owiec i drobiu (kaczki, gęsi, kury, indyki)
- ryb i owoców morza;
- miodu;
- wina (kraj, w którym wyprodukowane są winogrona);
- oliwy z oliwek;
- jaj (nadruk symbolu literowego kraju pochodzenia).

W przypadku świeżych owoców i warzyw ich jakość handlowa i znakowanie są uregulowane przepisami UE. Zgodnie z art. 76 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 (1) produkty sektora owoców i warzyw, które mają zostać sprzedane konsumentowi jako produkty świeże, mogą być wprowadzane do obrotu tylko, jeżeli mają solidną i właściwą jakość handlową oraz jeżeli wskazano państwo pochodzenia.

Normy jakości handlowej dla świeżych owoców i warzyw są określone w załączniku I rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2023/2429 (2). Elementem norm handlowych jest znakowanie, w tym państwem pochodzenia. Zgodnie z art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia na etapie sprzedaży detalicznej szczegółowe informacje wymagane w tych przepisach, są czytelne i dobrze widoczne. Produkty mogą być wystawione na sprzedaż pod warunkiem, że detalista umieści w widocznym miejscu w pobliżu produktu czytelne, szczegółowe informacje dotyczące państwa pochodzenia oraz, w stosownych przypadkach, klasy produktu, jego wielkości, odmiany lub typu handlowego, w sposób pozwalający uniknąć wprowadzenia konsumenta w błąd.(...) W przypadku wskazania państwa, w którym znajduje się

pakujący lub wysyłający, lub gdy wskazana odmiana przywołuje miejsce, litery, którymi zapisuje się państwo pochodzenia, są większe i bardziej widoczne niż litery, którymi zapisuje się państwo, w którym znajduje się pakujący i/lub wysyłający oraz odmianę, jeżeli są różne.

Od dnia 1 stycznia 2025 r. obowiązek podawania państwa pochodzenia rozszerzono na dojrzewające banany, suszone owoce, w tym suszone figi, suszone winogrona, suszone cytrusy, a także migdały, łuskane orzechy, grzyby nieuprawne, kapary i szafran.

Jednocześnie należy wskazać, że w przypadku owoców i warzyw importowanych z krajów Mercosur, Polska sprowadza z tego kierunku przede wszystkim owoce tropikalne (np. daktyle, ananasy, mango, awokado), cytrusy i melony (w 2024 r. import tych trzech kategorii produktów stanowił 94% całego importu owoców z krajów Mercosur). Jeśli chodzi o warzywa w 2024 r. importowano do Polski z krajów Mercosur przede wszystkim suszone warzywa strączkowe (83% udziału w ogólnym imporcie warzyw z tego kierunku). Są to produkty niewrażliwe z punktu widzenia znaczenia dla produkcji krajowej.

Obowiązek znakowania krajem pochodzenia mięsa, jaj i miodu został uregulowany przepisami unijnymi, jak i przepisami krajowymi. Przepisy unijne regulują tę kwestię dla mięsa wieprzowego, koziego, owczego i drobiowego schłodzonego i zamrożonego, sprzedawanego w opakowaniach (rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 1337/2013 (3)). Przepisy krajowe co do podawania kraju pochodzenia dla tej samej grupy mięsa, lecz sprzedawanego bez opakowań, zostały wprowadzone rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 18 grudnia 2017r. (4). Znakowanie miodu i jaj krajem pochodzenia wynika z przepisów unijnych, które zostały implementowane do prawa polskiego w przepisach rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. (5).

W przypadku mięsa wołowego kwestie znakowania krajem pochodzenia, są uregulowane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1760/2000 (6) oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1825/2000 z dnia 25 sierpnia 2000 r. określającym szczegółowe przepisy stosowania rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny (7).

Dla pozostałych środków spożywczych stosuje się ogólne przepisy dotyczące wskazywania kraju pochodzenia zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności (8).

Jak wynika z art. 26 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 (8), wskazanie kraju lub miejsca pochodzenia jest obowiązkowe w przypadku, gdy zaniechanie ich wskazania mogłoby wprowadzać w błąd konsumenta co do rzeczywistego kraju lub miejsca pochodzenia środka spożywczego, w szczególności gdyby informacje towarzyszące środkowi spożywczemu lub etykieta jako całość mogły sugerować, że dany środek spożywczy pochodzi z innego kraju lub miejsca. Zatem w każdym przypadku, gdy w oznakowaniu produktu znajdują się jakiegokolwiek elementy słowne lub graficzne sugerujące, że produkt pochodzi z określonego kraju lub miejsca, a faktycznie tak nie jest, na etykiecie obowiązkowo musi być podane rzeczywiste pochodzenie produktu.

Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 (8) przewiduje jeszcze jeden obowiązek, według którego, jeżeli jest podany kraj lub miejsce pochodzenia danego środka spożywczego i gdy nie jest on taki sam jak kraj lub miejsce pochodzenia jego podstawowego składnika, to należy podać również kraj lub miejsce pochodzenia tego podstawowego składnika, bądź też powinno się wskazać, że kraj lub miejsce pochodzenia tego podstawowego składnika jest inne niż kraj lub miejsce pochodzenia środka spożywczego. Co istotne, stosowanie tego obowiązku uzależnione zostało od przyjęcia aktu wykonawczego przez Komisję. Został on wydany w formie rozporządzenia (UE) nr 2018/775 (9), które obowiązuje od 1 kwietnia 2020 r.

Rozporządzenie to określa zasady podawania w oznakowaniu informacji o pochodzeniu „składnika podstawowego” (zdefiniowanego w przepisie art. 2 pkt 2 lit q rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 tj. najważniejszego ilościowo lub jakościowo), w przypadku, gdy podmiot odpowiadający za oznakowanie produktu umieści na opakowaniu w jakiegokolwiek formie – w postaci oświadczeń, ilustracji, symboli lub wyrażeń, odnoszących się do miejsc lub obszarów geograficznych – informacje odnoszące się lub sugerujące kraj lub miejsce pochodzenia środka spożywczego, a pochodzenie „składnika podstawowego” jest inne niż kraj lub miejsce pochodzenia tego środka spożywczego.

Niezależnie od przepisów unijnych Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi celem zapewnienia konsumentom widocznego rozróżnienia pochodzenia produktów nieprzetworzonych, wprowadziło przepisami krajowymi obowiązek znakowania: ziemniaków, mięsa ze świń, owiec, kóz i drobiu, owoców i warzyw sprzedawanych bez opakowań (luzem) - grafiką przedstawiającą flagę państwa pochodzenia.

Obowiązek prezentacji grafiki przedstawiającej flagę państwa pochodzenia w oznakowaniu środków spożywczych, został wprowadzony przepisami rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych dla:

- ziemniaków sprzedawanych luzem (rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 kwietnia 2019r. zmieniające rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych) (10),
- mięsa świeżego, schłodzonego i zamrożonego ze świń, owiec, kóz i drobiu sprzedawanego luzem (rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 22 czerwca 2020r. zmieniające rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (11)). Flaga państwa pochodzenia ma odnosić się zarówno do kraju chowu, jak i kraju uboju. Tylko mięso ze zwierząt urodzonych w Polsce, chowanych i ubitych w Polsce może mieć znak PRODUKT POLSKI lub identyfikację „Pochodzenie: Polska”.
- świeżych owoców i warzyw oraz bananów sprzedawanych bez opakowań, dla których prawodawstwo unijne nakłada obowiązek podawania kraju pochodzenia (rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 4 listopada 2025 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych) - zacznie obowiązywać od 17 lutego 2026 r. (12).

W związku z powyższym konsumenci w Polsce, mają zapewnioną prawnie, regulacjami unijnymi i krajowymi, możliwość identyfikacji kraju pochodzenia wymienionych powyżej środków spożywczych na etapie sprzedaży detalicznej.

2. Jednolity, graficznie wyróżniony system oznaczeń dla rozróżniania żywności wytworzonej z polskich surowców

W celu łatwego identyfikowania artykułów rolno-spożywczych pochodzących z Polski i wyprodukowanych z polskich surowców, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi opracowało zasady ich oznakowania dobrowolną informacją PRODUKT POLSKI,

które zostały określone w art. 7b ustawy o jakości handlowej artykułów rolno -
spożywczych (13) i obowiązują od 2017 r.

Produkty nieprzetworzone mogą zostać oznakowane informacją PRODUKT POLSKI jeżeli produkcja, uprawa lub hodowla, w tym zbiory, dojenie w przypadku krów, owiec i kóz odbyła się w Polsce.

W przypadku mięsa wymaga się, aby zostało ono pozyskane ze zwierząt urodzonych, chowanych i ubitych w Polsce.

Produkty przetworzone, co do zasady znakuje się informacją PRODUKT POLSKI, gdy zostały wyprodukowane w Polsce w 100% z polskich surowców. W drodze wyjątku od tej zasady, dopuszcza się użycie importowanych składników (np. przypraw, bakalii) w ilości do max. 25% masy tych produktów, jednakże pod warunkiem, że składniki takie nie są wytwarzane w kraju.

Dnia 15 listopada 2025 r. rozpoczęła się ogólnopolska kampania „Kupuj Świadomie PRODUKT POLSKI”, która zachęca producentów, rolników do stosowania znaku PRODUKT POLSKI oraz konsumentów do wybierania rodzimych produktów.

Działania podejmowane w tym zakresie przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi realizowane są od 2019 r. i odpowiadają na rosnące zainteresowanie konsumentów ułatwieniami w rozpoznawaniu produktów wytwarzanych w Polsce – z krajowych surowców. Polacy coraz częściej podczas zakupów decydują się na wybór polskich produktów. Dostrzegają, że świadome decyzje konsumenckie wspierają nie tylko ich samych, lecz także mają ogromne znaczenie dla rozwoju krajowej gospodarki i rolnictwa.

O tym, że dany środek spożywczy został wyprodukowany z polskich surowców informuje znak PRODUKT POLSKI. Stąd też, zachęca się producentów do jego stosowania – użycie znaku jest dobrowolne i nie wymaga rejestracji. Dla konsumentów to czytelna wskazówka, że wybierają żywność pochodzącą z Polski. Dodatkowe informacje są dostępne pod linkiem:

<https://www.gov.pl/web/rolnictwo/produkt-polski> .

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi konsumentów, którzy poszukują polskich produktów zachęca do odwiedzenia strony internetowej „Polski e-bazarek”. To internetowa platforma sprzedaży bezpośredniej płodów rolnych, żywności, produktów i usług oferowanych przez rolników i producentów rolnych. Strona znajduje się pod linkiem: <https://www.polskiebazarek.pl/>

Ponadto warto wskazać, że np. dla żywności ekologicznej, istnieje system obowiązkowego oznaczenia graficznego ustalony na poziomie unijnym. Bardzo ważnym i istotnym elementem systemu produkcji ekologicznej jest zagwarantowanie, że produkty oznakowane jako ekologiczne zostały wytworzone zgodnie z obowiązującymi przepisami (14,15). Konsument kupujący produkt ekologiczny otrzymuje gwarancję, że produkt ten spełnia określone wymagania.

Na opakowaniu produktu ekologicznego obowiązkowo zamieszcza się logo produkcji ekologicznej. Jest ono chronione prawem we wszystkich państwach Unii, a jego nieuprawnione stosowanie jest karane.

Obecność logo produkcji ekologicznej na produkcie świadczy, że jest on wytworzony z poszanowaniem środowiska, dobrostanu zwierząt, bez GMO. A nad spełnieniem tych warunków w procesie produkcji od pola do stołu czuwa specjalny, dedykowany system kontroli UE. Stąd żaden produkt ekologiczny na półce nie jest anonimowy – każdy krok w produkcji ekologicznej jest ściśle kontrolowany i wiadomo konkretnie jaki podmiot i za który etap produkcji odpowiada.

Poza logo produkcji ekologicznej na etykiecie produktu znaleźć można też numer jednostki certyfikującej. Jeżeli jej numer zaczyna się od akronimu „PL-EKO” świadczy to, że ostatni etap produkcji miał miejsce w Polsce.

3. Transparentność informacji o pochodzeniu żywności oraz ochrona interesów polskich rolników i producentów żywności

Podstawową zasadą dotyczącą znakowania wszystkich środków spożywczych jest to, że informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, co obejmuje również zakaz wprowadzania w błąd w zakresie dotyczącym oznaczenia krajem lub miejscem pochodzenia.

Zgodnie z ogólnymi zasadami obowiązującymi w handlu żywnością, określonymi w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 (16), żywność i pasze przywożone do UE

w celu wprowadzenia na rynek UE (import) powinny być zgodne z wymogami prawa żywnościowego lub warunkami uznanymi przez UE za przynajmniej im odpowiadające, bądź w przypadku gdy istnieją konkretne umowy między UE i krajem wywozu (eksport), być zgodne z wymogami zawartymi w tych umowach.

Produkty importowane (spoza UE) muszą zatem spełniać unijne wymogi bezpieczeństwa żywności (lub równoważne). W tym zakresie funkcjonuje system kontroli urzędowych, pozwalające na weryfikację spełnienia tych wymagań.

W Polsce system urzędowej kontroli żywności tworzą cztery inspekcje, podległe dwóm naczelnym organom administracji publicznej, tj. podległe Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi – Inspekcja Weterynaryjna, Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych (dalej: IJHARS), a także podległa Ministrowi Zdrowia – Państwowa Inspekcja Sanitarna. Każda z ww. służb ma określony zakres kompetencji i sposób funkcjonowania, wynikający z obowiązujących regulacji prawnych.

IJHARS, stosownie do treści art. 16 ust. 3 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (13), jest powołana do kontroli przestrzegania przepisów o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, w tym w zakresie ochrony interesów i praw konsumentów finalnych. Na podstawie art. 17 ust. 1 tej ustawy, IJHARS sprawuje nadzór nad jakością handlową artykułów rolno-spożywczych, w tym znakowania. Do jej zadań, w ramach sprawowanego nadzoru, należy w szczególności kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych w produkcji i obrocie, w tym wywożonych za granicę, a także kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych przywożonych spoza państw członkowskich UE oraz spoza państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w tym kontrola graniczna tych artykułów.

Artykuły rolno-spożywcze przywożone z krajów trzecich, w tym krajów Mercosur mogą być dopuszczone do obrotu w rozumieniu przepisów prawa celnego, pod warunkiem przeprowadzenia kontroli jakości handlowej przez właściwe organy IJHARS. Artykuły te, kontrolowane są głównie w ramach kontroli granicznych, ale także podczas innych kontroli (planowych i doraźnych) realizowanych w kraju na różnych etapach, w tym: np. u importerów, w hurtowniach i sklepach. Surowce

pochodzące z importu podlegają kontroli IJHARS również u producentów wykorzystujących je do przetwórstwa.

Ustawa o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (13) określa narzędzia, jakie IJHARS zobowiązany jest stosować w celu zapewnienia na rynku artykułów rolno-spożywczych ich właściwej jakości handlowej. Sprawując nadzór nad jakością handlową artykułów rolno-spożywczych, organy IJHARS stosują obowiązujące przepisy prawa i kierują się wytycznymi, jakie z nich wynikają. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, wojewódzki inspektor JHARS, na podstawie:

- art. 29 ust. 1 tej ustawy (w drodze decyzji) może m.in. zakazać wprowadzania do obrotu artykułu rolno-spożywczego niespełniającego wymagań jakości handlowej, nakazać poddanie go określonym zabiegom, bądź nakazać zniszczenie go na koszt jego posiadacza, natomiast w przypadku stwierdzenia zafałszowania – może nakazać w punktach sprzedaży należących do podmiotu kontrolowanego wycofanie z obrotu całej partii produktu zafałszowanego, jeżeli stwierdzony rodzaj nieprawidłowości odnosi się do całej partii produkcyjnej. Ponadto informacje w nich zawarte, dotyczące zafałszowania produktu, są podawane do publicznej wiadomości, z pominięciem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa oraz inne tajemnice prawnie chronione;
- art. 30 ust. 1 tej ustawy, po przeprowadzeniu kontroli granicznych (w drodze decyzji) zakazują wprowadzenia artykułu rolno-spożywczego do obrotu.

Fałszowanie informacji o państwie pochodzenia poprzez jej niezamieszczenie lub umieszczenie niezgodnie z dokumentacją, jest naruszeniem przepisów i podlega karze pieniężnej, określonej przepisami art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (13). Kary za zafałszowanie żywności (do których należy również celowe podawanie nieprawdziwej informacji o kraju pochodzenia) mogą wynieść do 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie mniej jednak niż 1000 zł.

Mając na względzie wejście w życie umowy handlowej UE-Mercosur oraz możliwe konsekwencje jej obowiązywania dla polskiego rolnictwa i rynku rolno-spożywczego, w IJHARS zostały podjęte działania mające na celu przygotowanie jednostek terenowych na wynikające z tej umowy wyzwania. Jednym z kluczowych działań

IJHARS w tym zakresie było opracowanie trybu postępowania dla pracowników wojewódzkich inspektoratów JHARS w zakresie realizacji kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych przywożonych z krajów trzecich wraz z możliwościami analitycznymi laboratoriów.

4. Konsultacje z interesariuszami i inne prowadzone działania

Pragnę podkreślić, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi procedując projekty regulacji (w tym wymienione powyżej) w zakresie znakowania artykułów rolno-spożywczych, m.in. informacją o ich pochodzeniu - zawsze kieruje je do zaopiniowania i przeprowadza konsultacje publiczne z organizacjami rolniczymi, producentami i konsumentami w celu wypracowania skutecznych rozwiązań. Wprowadzając nowe rozwiązania Ministerstwo bierze pod uwagę postulaty organizacji rolniczych i producentów. Uwzględnia również wyniki badań konsumenckich.

Ponadto Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi od wielu lat zachęca rolników do podejmowania współpracy w obszarze wprowadzania na rynek swoich produktów. Pojedynczy producent nie jest bowiem atrakcyjnym partnerem biznesowym dla silnego i skonsolidowanego otoczenia handlowo-produkcyjnego. Wspólne działanie np. w grupach producentów rolnych i organizacjach producentów przynosi szereg korzyści zarówno w sferze produkcji, handlu, jak i zaopatrzenia. Dzięki prowadzonym analizom rynku, możliwe jest planowanie produkcji i dostosowanie jej pod względem rodzaju, ilości i jakości do oczekiwań odbiorców. Dzięki koncentracji podaży i oferowaniu do sprzedaży dużych, jednolitych partii towarów grupy producentów rolnych i organizacje producentów, mają znacznie większą siłę negocjacyjną w kontaktach z odbiorcami, aniżeli pojedynczy producent. Wspólne działania pozwalają na zmniejszanie kosztów produkcji rolnej, skrócenie łańcucha dostaw i lepszy kontakt z klientem, sprzyjając wypracowywaniu renomy produktów. W konsekwencji współpraca producentów rolnych przekłada się na stabilizację cen ich produktów i zwiększenie dochodów.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Małgorzata Gromadzka

Sekretarz Stanu

/podpisano elektronicznie/

Podstawa prawna:

- (1) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 671, z późn. zm.)
- (2) rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/2429 z dnia 17 sierpnia 2023 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do norm handlowych dotyczących sektora owoców i warzyw, niektórych przetworów owocowych i warzywnych oraz sektora bananów oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1666/1999 oraz rozporządzenia wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 i (UE) nr 1333/2011 (Dz. Urz. UE L 2023/2429 z 03.11.2023)
- (3) rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1337/2013 ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wskazania kraju pochodzenia lub miejsca pochodzenia świeżego, schłodzonego i zamrożonego mięsa ze świń, z owiec, kóz i drobiu (Dz.U. L 335/19 z 14.12.2013)
- (4) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 18 grudnia 2017 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. poz. 2461)
- (5) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz.U. z 2015 r. poz. 29, z późn. zm.)
- (6) rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.8.2000)
- (7) rozporządzenie Komisji (WE) nr 1825/2000 z dnia 25 sierpnia 2000 r. określające szczegółowe przepisy stosowania rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny (Dz.U. L 216 z 26.8.2000)
- (8) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady

- (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18 ze zm.)
- (9) rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/775 z dnia 28 maja 2018 r. ustanawiające zasady stosowania art. 26 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, w odniesieniu do reguł dotyczących wskazywania kraju lub miejsca pochodzenia podstawowego składnika środka spożywczego (Dz. U. L 131 z 29.05.2018 r., str. 8)
- (10) rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/775 z dnia 28 maja 2018 r. ustanawiające zasady stosowania art. 26 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, w odniesieniu do reguł dotyczących wskazywania kraju lub miejsca pochodzenia podstawowego składnika środka spożywczego (Dz. U. L 131 z 29.05.2018 r., str. 8)
- (11) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz.U. 2019 poz. 754)
- (12) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 22 czerwca 2020 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz.U. 2020 poz. 1149),
- (13) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 4 listopada 2025 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz.U. poz. 1574),
- (14) ustawa z dnia 21 grudnia 2000 roku o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1980),
- (15) ustawa z dnia 23 czerwca 2022 r. o rolnictwie ekologicznym i produkcji ekologicznej (Dz.U. 2023 poz. 1235),
- (16) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 (Dz. Urz. UE L 150 z 14.06.2018, str. 1, z późn. zm.).
- (17) rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. UE L 31 z 1.2.2002, str. 1, ze zm.)

Do wiadomości:

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów